

CAPITOLUL 1

Anna

În urmă cu doi ani...

Ațipisem la amiază și m-am trezit speriată și transpirată. Nu mai știam ce visasem, doar că eram agitată, însă cumva senzația se amesteca și cu o plăcere incertă. Nu am mai stat să mă gândesc, voiam doar să fac un duș și să ies la aer.

Am decis să mă plimb, iar căldura toridă îmi dădea o senzație de moleșală. Asfaltul era încins și în aer simțeam undele calde, fluide, care parcă îmi afectau vederea. Mi se desfăcuse bareta și m-am aplecat să-mi închei sandala. Însă când mi-am ridicat privirea, doi ochi mă fixau și mă priveau intens. Rămăsesem nemișcată, în timp ce posesorul lor trecea pe lângă mine. Nu eram sigură ce culoare aveau, doar că am simțit un fior în întreg corpul. M-am întors urmărindu-l lung pe bărbatul care era îmbrăcat în costum militar. Îi venea atât de bine pe silueta zveltă, încât nu am putut să nu-l admir. Mi-am mijit ochii în soarele amiezii și atunci am realizat că am rămas nemișcată. Mi-am continuat drumul plină de îndoieli, nefiind sigură de ceea ce tocmai simțisem.

Fără un țel precis, dar dornică să scap de căldură, pașii m-au purtat până la prietena mea acasă. Sunt poftită în foaierul spațios de mama Erikăi cu atitudinea ei glacială. Doamne, zici că e de piatră, nici măcar nu-mi pot da seama dacă mă place sau nu.

— Bună, draga mea! iese în întâmpinarea mea Erika entuziasmată că îmi auzise vocea. Cum de te-ai decis să ieși pe căldura aceasta?

— Bună! murmur eu îmbrățișând-o. Cum nu am reușit să ies cu tine ieri la parada militară, m-am hotărât să trec azi pe la tine să mă revanșez și să te întreb cum a fost.

— Nu știi ce-ai pierdut, răspunse ea melancolică. Erau niște tipi..., fluieră admirativ și-mi stârnește râsul. Am auzit că se mută aici regimentul lor.

— Îmi pare rău că nu am venit, dar nu cred că am pierdut mare lucru. Știi că nu sunt interesată! Mă pregătesc pentru facultate, îi răspund foarte serios.

— Și până atunci te călugărești sau ce? Nu pățești nimic dacă te uiți, îmi trage cu ochiul.

Aveam păreri diferite în privința relațiilor. Ea era dornică de aventuri, în timp ce eu îmi doream ceva serios. Nu avusesem încă nicio relație de lungă durată, iar timiditatea mea mă făcea să-mi pierd curajul când venea vorba de flirturi. Îmi tot spuneam că merg la facultate și acolo voi întâlni dragostea vieții mele.

— Ieșim deseară la terasa din parc? mă întrebă și cred că fața mă trădase, pentru că insista. Te rog, nu accept un *nu* ca răspuns! Trebuie să ieși și tu din casă!

— Bine, dar să fie clar că nu voi sta mult! Timpul meu este limitat, mai ales că m-am interesat de materiile pe care le am în primul an de facultate, ba chiar mi-am făcut rost de cursuri și seara prefer să le răsfoiesc, uneori chiar învăț.

— Vor veni și câțiva tipi de la paradă despre care îți spuneam că se mută aici. Ne vom distra, vei vedea!

Se făcuse deja ora la care trebuia să mă întâlnesc cu Erika la terasă și încă nu îmi făcusem curaj să ies. Nu sunt o persoană foarte sociabilă și aveam îndoieli și în ceea ce privește ținuta pe care o alesesem. Oare

ce vor zice prietenii Erikăi? Sunt prea conservatoare în cămașa albă și fusta-creion neagră? Îmi iau inima în dinți și pornesc. Plimbarea prin parc îmi răvășește părul și simt pe piele adierea rece a amurgului. Am presimțirea că azi se va întâmpla ceva și abia îmi pot stăpâni bătaile inimii. Prietena mea este la o masă cu foarte multe persoane. Sunt conștientă că părul meu nu arată prea bine, deși am încercat să-l mai netezesc când mă îndreptam spre masă, așa că salut rușinată, apoi mă așez. Simt priviri ațintite asupra mea, dar nu-mi ridic ochii din pământ. Discuția întreruptă de sosirea mea continuă. La un moment dat, aud un glas din apropierea mea care condamnă biserica pentru toate războaiele. Parcă îmi țiuie urechile. Am auzit bine?

— Cum adică să fie biserica vinovată pentru războaie, când promovează iubirea aproapelui? Îmi ridic privirea și văd cei mai electrizanți ochi albaștri pe care îi văzusem vreodată. Înghit în sec căci mi se uscase gura.

— Ce spui de cruciade? întrebă bărbatul din fața mea. Nu au fost inițiate de biserică?

— Nu compara acele vremuri cu prezentul. Atunci oamenii erau mai limitați, răspund eu grăbită, dorind să scap pe privirea aceea arzătoare pe care eram nevoită s-o înfrunt.

— Și acum sunt în continuare manipulați oamenii limitați, zise bărbatul cu un zâmbet zeflemitor în colțul buzelor.

— Vrei să spui că sunt limitată? contracarez energică. Cum îndrăznește? Cine se crede tipul ăsta?

— Dacă te simți..., rânji cu un zâmbet larg și o scânteiere ironică în ochi.

Îmi vine să-i șterg zâmbetul de pe buzele acelea cu o palmă, dar cu cât îl privesc mai mult, cu atât mă pierd mai tare. Ochii lui de un albastru precum cerul senin de vară și buzele acelea... Îmi fac scenarii imaginare cum ar fi să-l sărut, să-i simt buza plină de jos între ale mele... Pulsul mi se accelerează și îmi trec furnicături enervante pe sub piele. Mă ridic supărată. Cu toate că Erika încearcă să mă înduplece să mai rămân, îmi iau rămas bun și plec.

Mă trezesc a doua zi tulburată după ce toată noaptea visasem doi ochi de un albastru electrizant. În lumina dimineții îmi dau seama că e necunoscutul care m-a tulburat în timpul plimbării mele cu o zi înainte. Trebuie să știu cum îl chemă pentru că mă intrigă, dar în același timp sunt și agasată după seara anterioară. Nervoașă, o sun pe Erika și trec direct la subiect, fără să am prea mare răbdare de introduceri inutile. Ea mă cunoaște cel mai bine, nu are rost să mă prefac.

— Cum îl cheamă pe tipul de aseară? pufăi eu iritată.

— A, Jayden? Crede-mă, ai luat puțin prea personal lucrurile! Mi s-a părut că se putea tăia cu cuțitul tensiunea dintre voi. Ce s-a întâmplat cu tine? De obicei tu nu ești așa, din contră ești foarte calculată!

— Nu știu de ce m-a enervat atât de tare tipul ăsta, dar mi s-a părut atât de plin de el!

Cred că, dacă nu aș fi simțit nimic în timp ce îl priveam, aș fi putut gestiona mai bine situația și nu m-ar fi supărat atât de tare îngâmfarea lui și vehemența cu care m-a contrazis. Nu pot accepta părerea lui mai ales că provin dintr-o familie în care Dumnezeu

și biserica sunt respectate. Mama este foarte credincioasă și nici nu se pune problema să nu merg cu ea la biserică în fiecare duminică.

— Vii după-amiază în oraș? mă întrebă Erika, schimbând subiectul.

Aveam de gând să mă eschivez după experiența de ieri, dar mă răzgândisem, pentru că îmi doream foarte mult să văd un film ce rula în acea zi și, cu toate că știam că nu-i plac filmele romantice, mă gândeam că poate reușesc s-o conving pe Erika să mă însoțească.

— Bine! Unde ne întâlnim și la ce oră?

Am închis după ce am stabilit amănuntele, dar mă învârteam prin cameră gânditoare. Oare să fi avut Erika dreptate? Am luat prea personal discuția? Cred că am părut ridicolă! Oare ce impresie i-am lăsat lui Jayden? Și până la urmă ce mă interesează pe mine tipul ăsta? Eram supărată pe mine că mă gândeam atât de mult la el. Ca să-mi ocup timpul cu ceva, am început să scot umerase din dulap și să încerc haine pentru a mă hotărî cu ce să mă îmbrac azi, fără să par o fată bătrână. Din nou mintea îmi zbura la seara zilei trecute și la cât de penibilă am putut părea în hainele mele și cu părul ciufulit.

Mă îmbrac într-un final cu o pereche de blugi și un tricou și pornesc spre fântâna arteziană unde trebuie s-o întâlnesc pe Erika. Este cald, dar nu atât de cald ca ieri. Mă așez pe o bancă și o aștept nerăbdătoare, bătând ritmic din picior. Prietena mea își face apariția la puțin timp cu Jayden, nesuferitul de aseară. Mă salută, dar își continuă nestingheriți discuția și mă deranjează. Aș vrea să le spun că sunt și eu prezentă, dar Jayden îi acaparează toată atenția Erikăi. Mai am